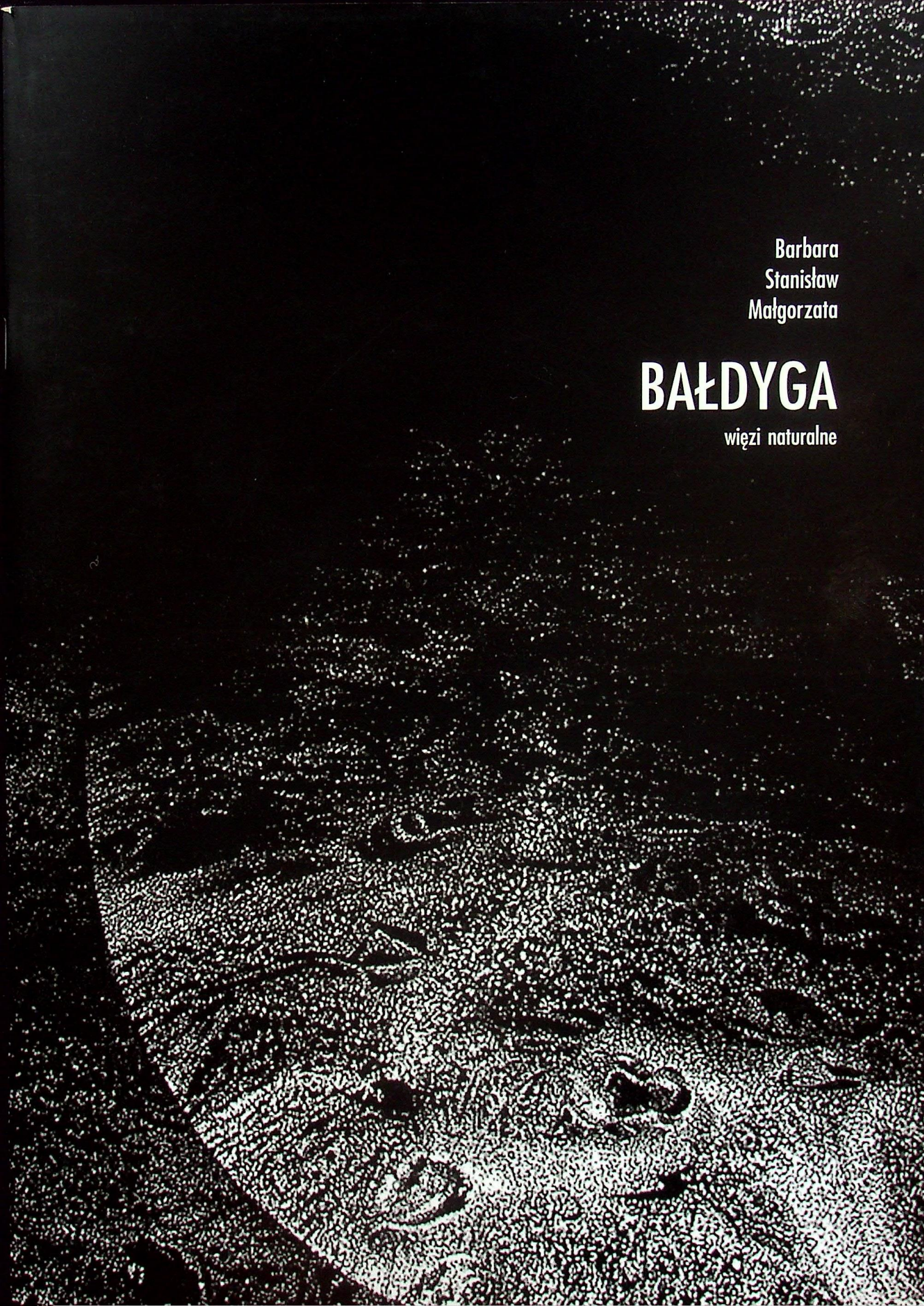

Barbara
Stanisław
Małgorzata

BAŁDYGA

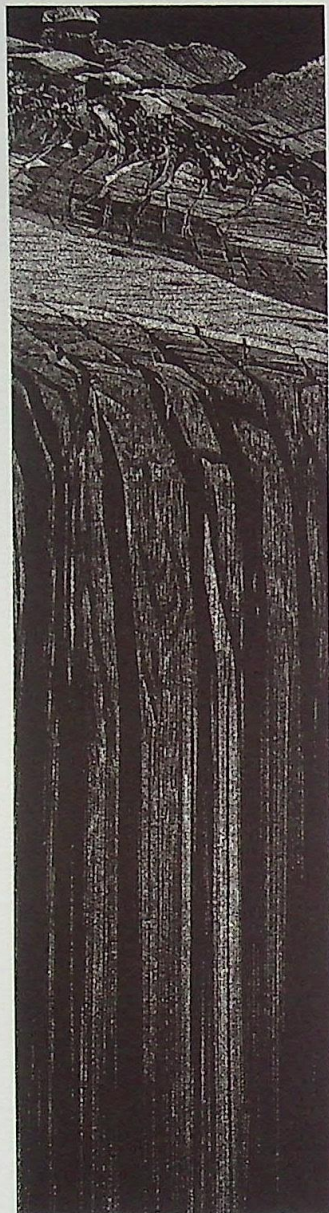
więzi naturalne

Barbara
Stanisław
Małgorzata

BAŁDYGA

więzi naturalne

Galeria
Zamkowa
Lubin
kwiecień 2003

Stanisław Bałdya

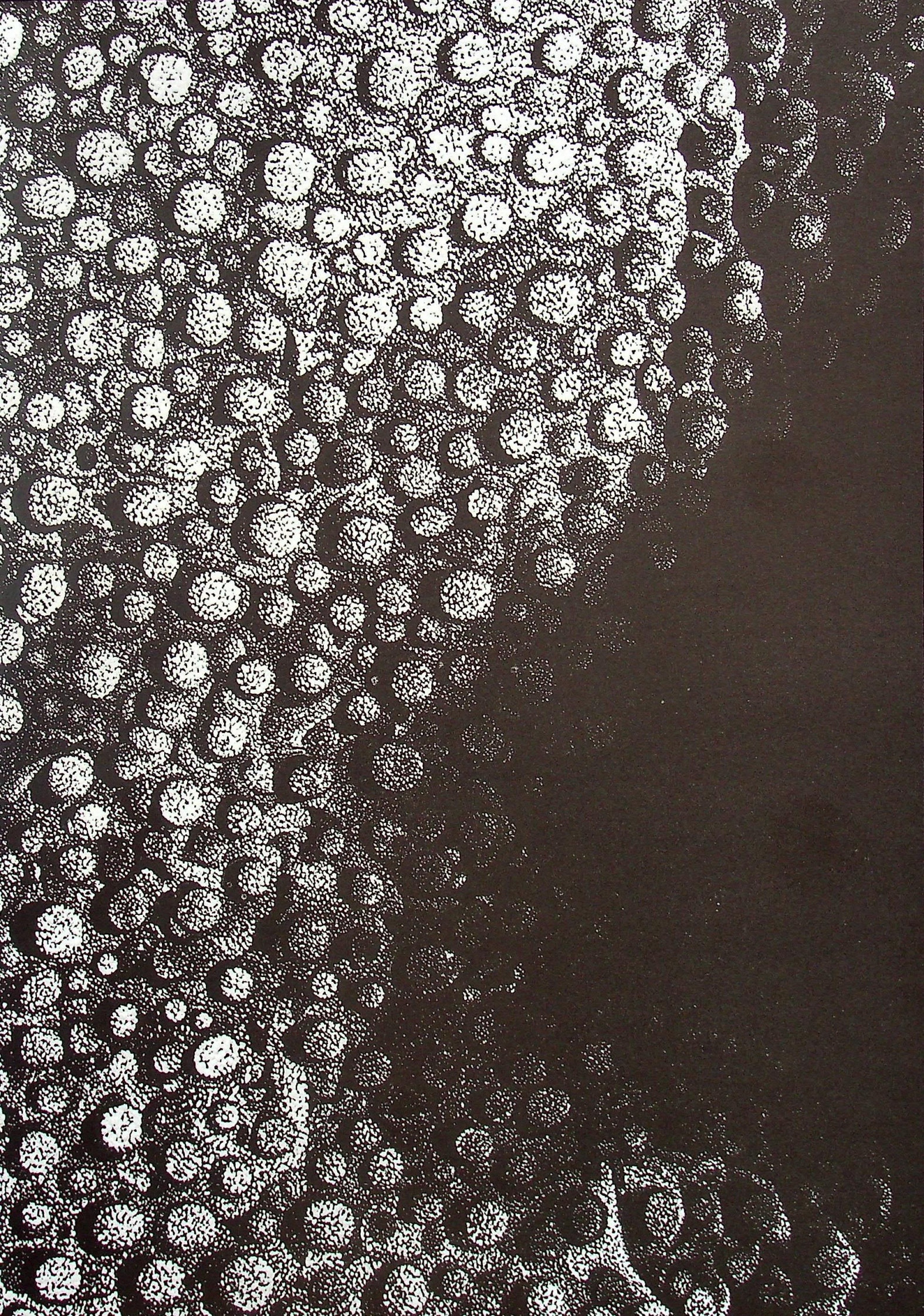
△ „Przestrzeń - Złudzenie I”, linoryt, 79x21 cm, 1995

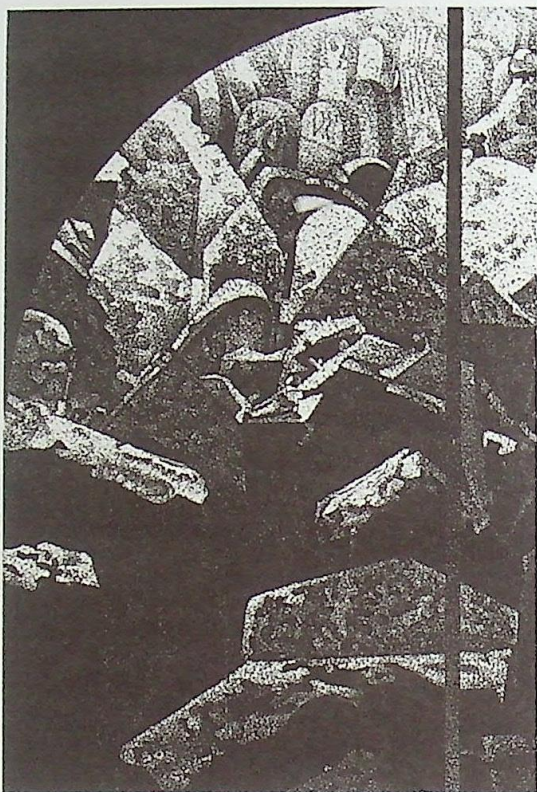
▷ „Światło - płaszczyzna”, linoryt, 50x34 cm, 1994 (fragm.)

Stanisław Bałdya

Urodzony w 1945 roku w Lublinie. Studia na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu w latach 1965-1970.

Dyplom w zakresie grafiki artystycznej w pracowni prof. Edmunda Piotrowicza i Ryszarda Krzywki. Autor 13 wystaw indywidualnych, uczestnik ponad 200 wystaw zbiorowych w kraju i za granicą. Specjalizuje się w technice linorytu punktowego.

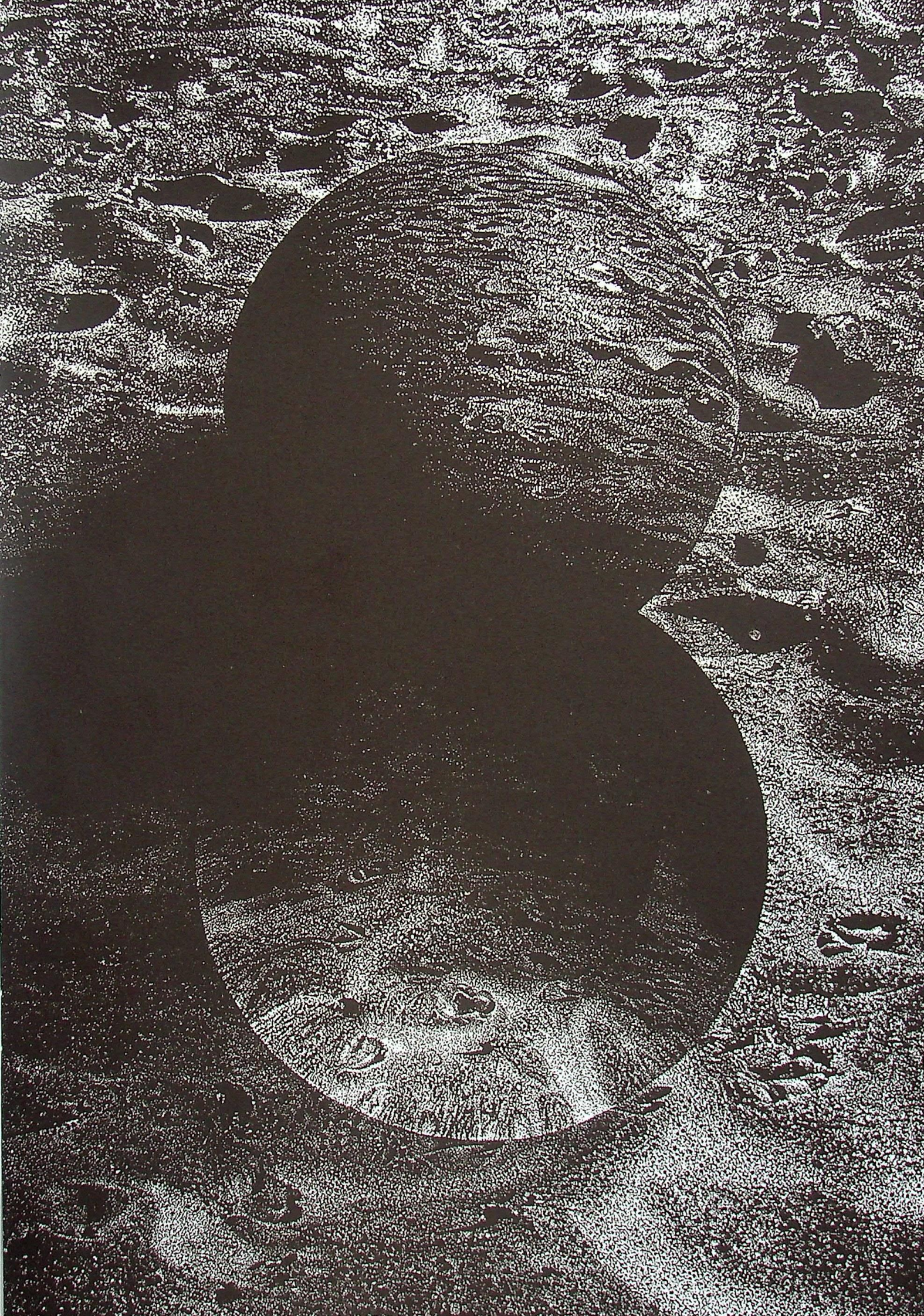
Stanisław Bałdyga

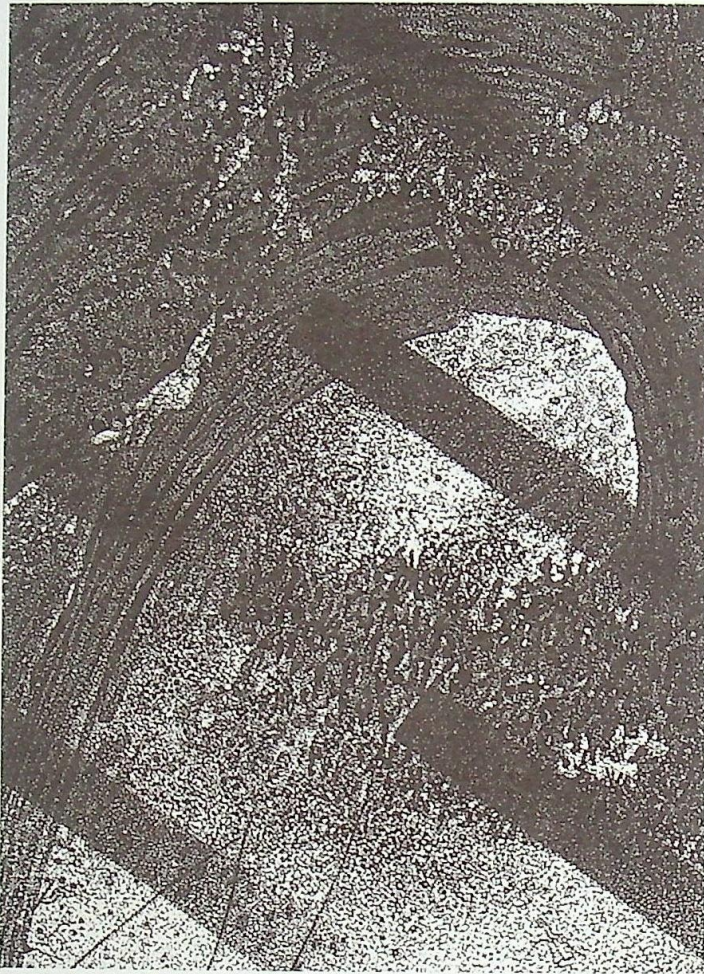
△ „Ślady II”, linoryt, 50x34cm, 1989 (fragm.)

▷ „Przestrzenie I”, linoryt, 70x50 cm, 1998

Stanisław Bałdyga

- absolwent toruńskiego Wydziału Sztuk Pięknych, grafik. Opuścił uczelnię w 1970 roku po uzyskaniu dyplomu. W samodzielnej pracy twórczej znalazł swoje miejsce w linorycie, w którym ma swój styl, jest rozpoznawalny. Choć prace jego posiadają swoje indywidualne piętno, a jest nim drobniagowe rozbicie płaszczyzn dające w efekcie przejrzystość, świetlistość i przestrzenność, można je zdiagnozować jako wierne tradycji, ponieważ nie lekceważąc rygorów warsztatu, artysta szuka nowych możliwości, nowych rozwiązań, ale zawsze w ramach klasycznej dyscypliny, nie łamiąc barier jej przypisanych. Czy jest to zaletą, czy grzechem? We współczesnej sztuce trzymanie się tradycji bywa deprecjonowane, ale czy nie budzi podziwu próba stawiania sobie nowych zadań w określonych tradycją ramach? Bycie innym przy dysponowaniu narzuconymi sobie wymogami warsztatu to wielka sztuka. Bałdyga mówi w sobie właściwy sposób o współczesnych problemach i fascynacjach. Jego prace nie są ilustracjami świata, nie obrazują rzeczywistości, choć podobno zaczyna od utrwalenia jakichś istotnych dla niego momentów w fotografii. Robi to jednak chyba po to, by potem oddać wrażenie ulotnej chwili i zapamiętaną przetworzyć po swojemu. Osobiście nie odczuwam tego fotograficznego etapu w jego twórczości graficznej. Być może jest on gdzieś wykorzystany w jakimś refleksie światła, w kompozycji płaszczyzn, ale nic ponadto. Artysta utrwała te ważne dla niego ulotne wrażenia jako komponenty swoich odległych od pierwowzorów wizji, kreuje z nich nowe światy, np. wizję Kosmosu. Tym co przejawia się w wielu elementach odkrywanych w otaczającym nas świecie zapełnia wyobrażone przez siebie przestrzenie kosmiczne - tworzy swój Wszechświat. A zatem można być twórczym będąc w zgodzie z tradycją, jeśli nie jest się niewolnikiem. Bałdyga wnosi do linorytu swój własny świat, swoje, sobie tylko właściwe, subtelne operowanie kreską, z której tworzy płaszczyzny rezygnując z plam, swoje zagospodarowanie przestrzeni, w której nie ma miejsc pustych i w której czuje się materię świata i jego jedność. Można wychodzić poza ramy tradycyjnego warsztatu, aby te problemy przedstawić, ale jeśli potrafi się tego dokonać bez sięgania do łamania barier dlatego tylko, że to jest modne, to nasuwa się pytanie czy koniecznie trzeba? Czasami warto być wiernym tradycji w podstawowych zrębach, jeśli się jest wiernym sobie. Wychodzi się na tym lepiej, niż przy dowodzeniu swego nowatorstwa na siłę, kiedy tworzy się nieważne co, nieważne jak i nieważne dlaczego, byle tylko inaczej. Może i Bałdyga kiedyś sięgnie po te możliwości, jakie otwierają się przed grafiką współcześnie - może wkroczyć do jego grafik multimedialne środki przekazu, ale zrobi to na pewno wtedy, gdy wyczerpią się jego eksperymenty z tradycyjną techniką i kiedy szukanie nowych środków wyrazu artystycznego będzie dla niego absolutną koniecznością. Można mu tego życzyć na dalszym etapie jego drogi twórczej.

Stanisław Bałdyga

△ „Przeniesienie - Integracja I”, linoryt, 53x30 cm, 1995 (fragm.)

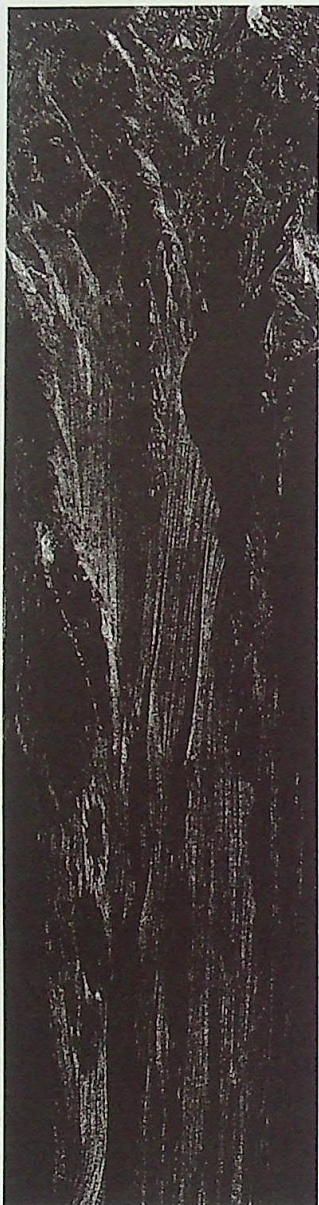
▷ „Przestrzeń II”, linoryt, 70x50 cm, 1998

(...) Wielką siłą jego prac wydaje się umiejętne oddziaływanie światłem opalizującym na powierzchniach różnorodnych struktur materii, co wywołuje mistyczny efekt przestrzennej rozległości. Metafizyczna krawędź materii, jej wybrakowana odrębność i substancjalny determinizm oraz swoisty nastrój obecności czegoś niewyraźnego, niepojętego, niewidzialnego, objawia się w linorytach Bałdygi poprzez wzajemne dopełnienie światła i materii, co uwydatnia zaistnienie fizycznego i filozoficznego wymiaru przestrzeni. Niewyobrażalnie puste i rozległe przestrzenie planetarne pełne są zawirowań sił kosmicznych i skupisk materii. W linorycie zatytułowanym „Ingerencja-Spirala I” możemy zobaczyć to niemalże dosłownie, a przecież w rzeczywistości taki obraz może trwać zaledwie ułamek sekundy. Wsysające, spiralne wiry sygnalizują uwalnianie się niewyobrażalnej energii. Pęknięcia monolitycznej skorupy w wąskich, pionowych linorytach zat. „Przestrzeń - Złudzenia I” i „Przestrzeń - Złudzenia II” są świadectwem upływającego czasu kruszącego kamienne ściany urwistego kanionu czy zbocza. Na bardziej piaszczyste lub pustynne powierzchnie, usiane kraterami czy gęsto popękane, Bałdyga nakłada przeźroczyste kule odbijające najbliższe skrawki otoczenia. Ta zaskakująca ingerencja formy idealnej, jaką jest kula, w przestrzeń, zakłóca niejako utrwalony stan rzeczy. Kula jest tworem intelektu, ludzkiej świadomości i woli, ludzkiego porządku nałożonego na porządek natury. Ostatnie cykle linorytowe Stanisława Bałdygi (wspomniane „Przestrzeń” oraz „Przestrzeń - Złudzenia”) składają do refleksji filozoficznych. Metafizyczna tęsknota, dopełniona w nich ingerencją o intelektualno-podmiotowym charakterze, pozwala na domysły i przypuszczenia, a także na przeczucia skierowane ku istnieniu Wyzszej Inteligencji jako sygnału nadanego istotom myślącym od Stwórcy Wszechrzeczy. (...)

Kazimierz Parfianowicz

[w:] „Świetliste przenikanie”, katalog BWA Lublin, 2000

Stanisław Bałdyga

△ „Przestrzeń - Złudzenia II”, linoryt, 79x21 cm, 1995

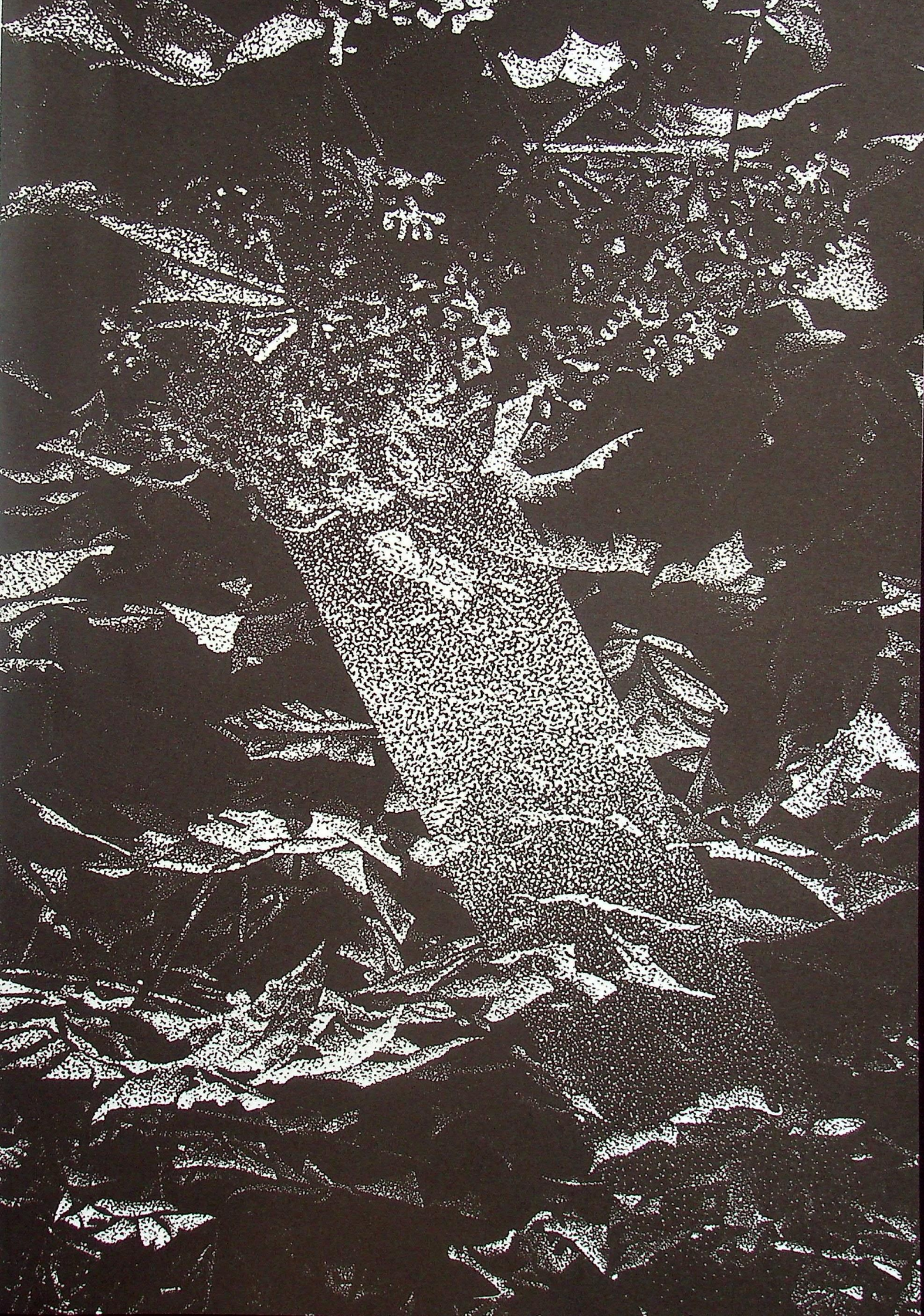
▷ „Terra Itis”, linoryt, 32x66 cm, 1998 (fragm.)

(...) Przestrzeń w grafikach Stanisława Bałdygi odgrywa ogromną rolę. Tak wielką, iż w odczuciu samego artysty staje się głównym tematem jego twórczości. Świadczyć o tym zresztą same tytuły prac. Dla mnie jednak przestrzeń jest sama w sobie czymś, co nazwałbym „znakiem metafizycznym”, czymś, co ma szczególne właściwości podnoszenia na plan metafizycznej refleksji, coś, z czym została związana, zintegrowana.

Czym bowiem są owe wiry materii, struktury skał niezmiernie wyniosłych, wizje kształtów planet, kół i kręgów nakładających się na dramatycznie chropowate powierzchnie gruntu, niekiedy soczewkowo je powiększające, jeśli nie ową metafizyką ziemi i pojęciem, o którym sadzę, iż najtrafniej i w sposób zasadniczy określić istotę twórczości artysty. Ma to pokrycie w całości myślenia i w drodze twórczej tego grafika. Niezwykły jest sposób, w jaki Stanisław Bałdyga posługuje się techniką linorytu punktowego. Słowo wirtuozeria tu nie wystarcza. To jest coś bardzo własnego, niepowtarzalnego. Linoryt staje się tu czymś, co umożliwia efekty graficzne, bliskie niekiedy mezzotincie, innym razem jakimś swoście interpretowanym technikom trawionym. Technika graficzna prac Bałdygi to niezmiernie rzadki przedmiot delektacji dla tych, którzy czują smak grafiki. To drugi – obok ogólnego – powód dla którego twórczość Stanisława Bałdygi jest dla mnie tak bliska.

Wojciech Skrodzki

[w:] katalog wystawy, BWA Lublin 2000

Stanisław Bałdyga

Wystawy indywidualne

- 1970 • Galeria „Labirynt”, Lublin
- 1971 • Galeria „Labirynt”, Lublin
- 1989 • Mała Galeria Grafiki, Lublin
- 1990 • Galeria „Studio”, Lublin
- 1992 • Galeria ZPAP Jarosław
- 1995 • Galeria Sztuki Współczesnej, Zamość
- 1995 • Galeria ZPAP „Kierat”, Szczecin
- 1995 • Münster (Niemcy)
- 1996 • „Galeria na prowincji”, Lublin
- 1998 • „Mała Akademia Sztuki”, Lublin
- 2000 • Galeria „Akcent”, Lublin
- 2000 • Biuro Wystaw Artystycznych, Lublin
- 2001 • Galeria Grafiki „Centrum Kultury Wilanów”, Warszawa
- 2001 • Galeria „Wozownia”, Toruń
- 2001 • Muzeum, Stargard Szczeciński
- 2001 • Galeria ARP w Zamku, Krasiczyn

Ważniejsze wystawy zbiorowe

- 1986 • „Plastyka lubelska” (z okazji 50-lecia ZPAP), Lublin
- 1987 • Ogólnopolska Wystawa Sztuki „Obecność”, Warszawa
- 1988 • 12 Międzynarodowe Biennale Grafiki, Kraków
- 1989 • „Primum non nocere”, Polska Sztuka Współczesna, Kraków
- 1989 • 5. Międzynarodowa wystawa „Petit Format de Papier”, Couvin (Belgia)
- 1989 • „Tumult toruński - Sztuka Poza Centrum”, Toruń
- 1989, 1990 • 15. i 16. Międzynarodowa Niezależna Wystawa Grafiki, Jokohama (Japonia)
- 1989, 1991 • 6. i 7. Małe Formy Grafiki, Łódź
- 1990 • Międzynarodowa Wystawa Grafiki „Interdruk '90”, Lwów (Ukraina)
- 1990 • 9. Międzynarodowe Triennale Grafiki, Frechen (Niemcy)
- 1990 • II Międzynarodowy Salon Graficzny, Nantes (Francja)
- 1990 • III Ogólnopolskie Biennale Grafiki „Wobec wartości”, Katowice
- 1991 • 1. Międzynarodowe Triennale Grafiki, Katowice
- 1991 • V Quadriennale Drzeworytu i Linorytu Polskiego, Olsztyn
- 1991 • 1. Międzynarodowe Biennale Grafiki, Sapporo (Japonia)
- 1991 • 6. Międzynarodowe Biennale Grafiki, Warna (Bułgaria)
- 1991 • 1. Międzynarodowa Wystawa „Expo of Postal Art”, Santos (Brazylia)
- 1991 • Międzynarodowy Kongres i Wystawa „Pamięć i jej różne aspekty”, Bruksela
- 1991/1992 • 5. Biennale Grafiki Współczesnej, Toulouse, Rouen, Calais (Francja)
- 1992 • „Kunst aus Lublin”, Oldenburg (Niemcy)
- 1992 • „Graficy Lublina '92”, Lublin, Toruń, Przemysł
- 1993. 1994 • „Wschodni Salon Sztuki”, Lublin
- 1994 • Triennale Plastyki „Sacrum”, Częstochowa
- 1994 • „Śladami Nieskończonego”, Grafika Artystów Lubelskich – Muzeum Diecezjalne, Opole
- 1995 • „Prof. Edmund Piotrowicz i jego uczniowie”, Muzeum Ratusz Staromiejski, Toruń
- 2000 • „Grafika Lubelska”, Muzeum Lubelskie, Lublin
- 2000 • „Linoryt Polski”, Muzeum Narodowe, Buenos Aires (Argentyna)

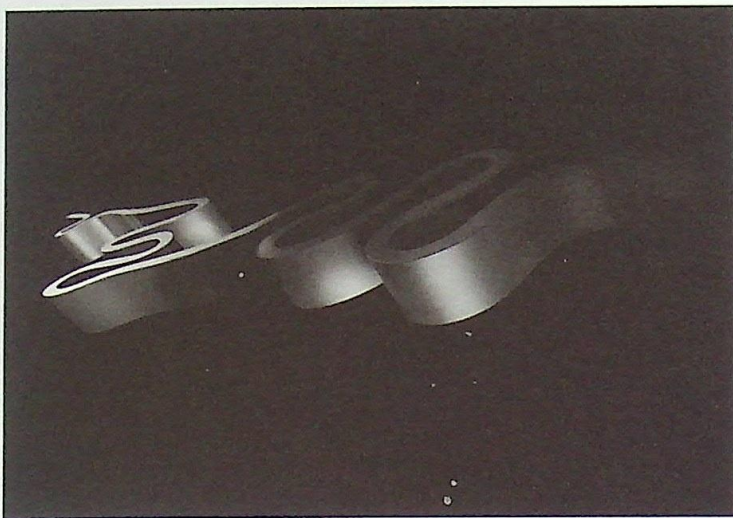
Nagrody i wyróżnienia

- 1988 • Konkurs „Grafika roku '88”, Lublin (I nagroda)
- 1989 • Ogólnopolski konkurs „Cztery pory roku – Wiosna”, Szczecinek (wyróżnienie)
- 1989 • VII Ogólnopolski konkurs graficzny im. J. Gielniaka, Jelenia Góra (wyróżnienie honorowe)
- 1989 • Konkurs „Grafika roku '89”, Lublin (I nagroda)
- 1993 • 17. Międzynarodowy Konkurs Graficzny, Mediolan (medal „Amici del Pomero”)
- 1993 • Międzynarodowa Wystawa Małych Form Graficznych „Kontakt '93”, Toruń (dyplom honorowy)
- 1994 • II Międzynarodowa Wystawa Małych Form Graficznych „Warsztat '94”, Toruń (dyplom honorowy)
- 1994 • Ogólnopolski konkurs plastyczny „Ekologia '94”, Radom (wyróżnienie)
- 2000 • X Konkurs Graficzny im. J. Gielniaka, Jelenia Góra (medal)

Prace w zbiorach

- Muzeum Lubelskie, Lublin
- Muzeum Okręgowe, Jelenia Góra
- Musee „Petit Format de Papier”, Couvin (Belgia)
- Kanagawa Prefectura Gallery, Jokohama (Japonia)
- Galeri la Viscontea, Rho - Mediolan
- Taller Galery Forg, Kadyks (Hiszpania)
- Muzeum na Majdanku, Lublin
- Galeria Sztuki Współczesnej BWA, Olsztyn
- Galeria Sztuki BWA, Łódź
- Galleri Gamlebyen, Fredrikstad (Norwegia)
- Kolekcja Sacrum w Sztuce, Watykan
- Muzeum Narodowe, Buenos Aires (Argentyna)
- Muzeum Prowincjonalne, Santa Fe (Argentyna)

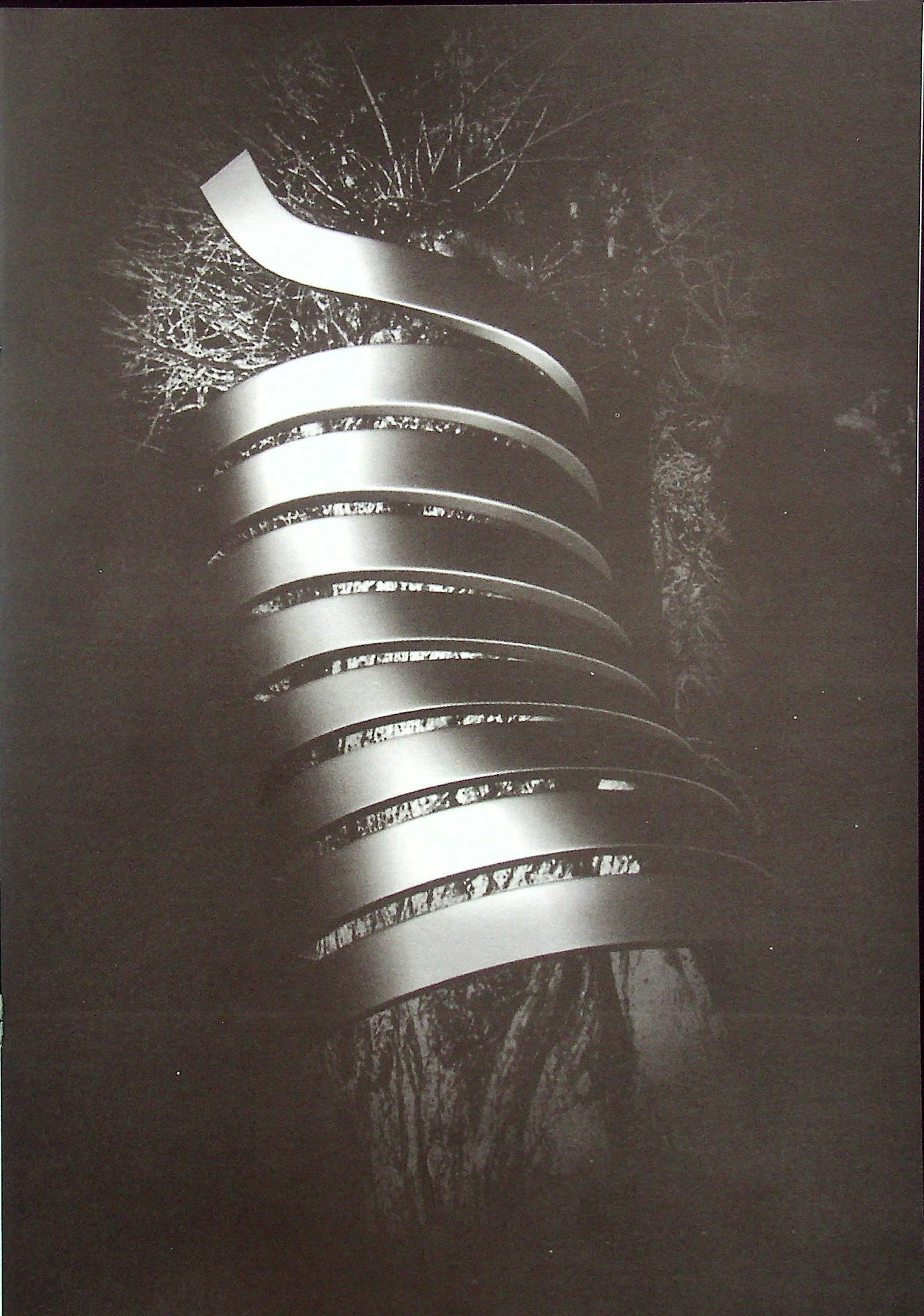
Barbara Sosnowska-Bałdyga

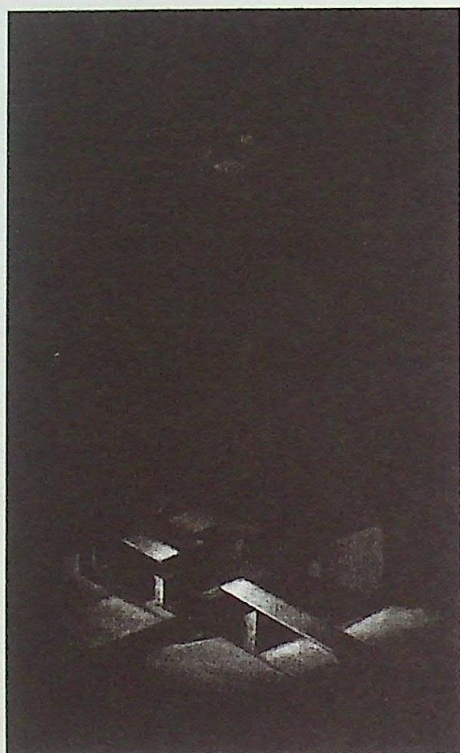
△ „Opowiadanie nieskończone IV”, grafika komputerowa, 70x100 cm, 1999

▷ „Ograniczenia”, grafika komputerowa, 100x70 cm, 2001

Barbara Sosnowska-Bałdyga

W latach 1965-1970 studiowała na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Dyplom w zakresie grafiki artystycznej uzyskała w pracowni prof. Edmunda Piotrowicza i Ryszarda Krzywki w roku 1970. Uprawia grafikę warsztatową, wydawniczą oraz reklamową.

Barbara Sosnowska-Bałdyga

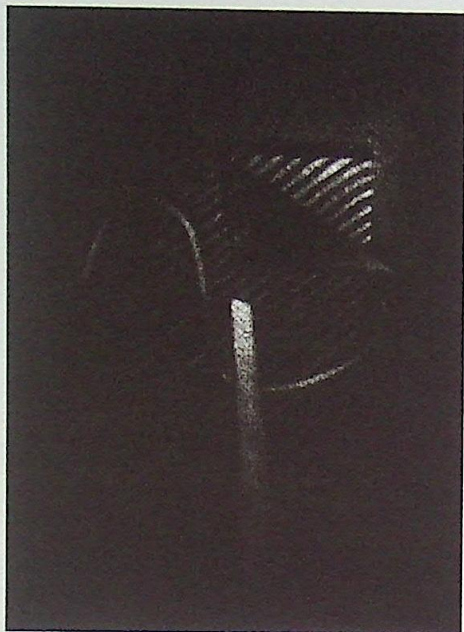
△ „W świetle i w cieniu II”, suchoryt, 50x32 cm, 1990

▷ „W świetle i w cieniu I”, suchoryt, 50x32 cm, 1990

Barbara Sosnowska-Bałdyga

lubi suchą igłę – technikę stosowaną rzadko, ale posiadającą dość długą tradycję i kuszącą wybitnych twórców. Trzeba mieć pewne predyspozycje cierpliwego i dociekliwego „dłubacza”, by rozsmakować się w jej uprawianiu. Barbarę Bałdygę cieszą efekty, jakie można uzyskać dzięki stosowaniu tego właśnie sposobu tworzenia: jest w nim świeżość rysunku, możliwość uzyskania subtelnych, delikatnych przejść od czerni do bieli, wydobywania nastrojowych półtonów, rozświetlonych szarości, które bywają niekiedy również rzucone na ciemne tło i tajemniczo wylaniają się z czerni, stanowiąc wyeksponowany element kompozycji. Takie są prace „W świetle i cieniu” czy „Nocne światło” – bardzo oszczędne, ascetyczne, ale nie oschłe. Emanuje z nich intrygująca, przykuwająca uwagę świetlistość; są w tych pracach fragmenty pozwalające na porównywanie ich z osiągnięciami wielkich i uznanych mistrzów. Jak sugerują to zresztą tytuły wielu prac, gra światła i cienia na płaszczyźnie kształtów wydobytych z czerni dzięki światłu jest problemem, wokół którego koncentruje się uwaga artystki – jest zadaniem, jakie stawia sobie w każdej pracy i rozwiązuje je powtarzając problem, nie temat. Te poszukiwania doprowadziły Barbarę Bałdygę zapewne do grafiki komputerowej, która to technika pozwala na uzyskanie najbardziej subtelnych niuansów w tym zakresie. Dowodem są doskonałe w swojej kompozycji prace z cyklu „Opowiadanie nieskończone”. Co można im zarzucić? Chyba tylko to, że uwaga autorki koncentruje się w nich na sprawach formalnych i cały wysiłek wydaje się zmierzać ku formalnej poprawności. Ale nie mnie o tym mówić, jako, że sam nie jestem bez winy – i dobrze rozumiem, że takie zabawy formą bardzo wciągają i bardzo niektórych twórców cieszą. Na razie Barbara Bałdyga eksperymentując w nowoczesnej technice pogłębia na pewno wrażliwość estetyczną odbiorcy. Można oczekiwać, że doda do tego jeszcze coś więcej. Trzydzieści lat samodzielnej pracy twórczej było okresem bardzo owocnym w życiorysie artystycznym toruńskiej absolwentki. Już w 1971 roku otrzymała I nagrodę w „Grafice Kwartału” w Lublinie, a w 1973 roku nagrodę w III Ogólnopolskiej Wystawie Młodej Grafiki w Poznaniu. Po tych pierwszych osiągnięciach kolejne lata przyniosły szereg nowych sukcesów. Prace jej znajdują się w wielu muzeach i zbiorach prywatnych w kraju i za granicą. Oprócz grafiki artystycznej uprawia grafikę użytkową, którą również cieszy się uznaniem.

Barbara Sosnowska-Bałdyga

△ „Znikające płaszczyzny”, suchoryt, 50x32 cm, 1991 (fragm.)

▷ „Nocne światło”, suchoryt, 50x32 cm, 1990

(...) Nowoczesne techniki laserowe dają artystom nowe, nieograniczone możliwości kreacji – powoływania do istnienia światów wirtualnych – przekraczające granice tradycyjnej wyobraźni. Takie światy objawia nam w swoich grafikach komputerowych Barbara Bałdyga. Świetliste, poskręcane fantazyjnie, świecące i odbijające światło, perfekcyjnie doskonałe w swych matematyczno-geometrycznych, przestrzennych formach metaliczne taśmy, jakby konkretne, a przecież abstrakcyjne, materializacje wyrafinowanych bytów ze świata wirtualnej techniki, swoją fascynującą fluorescencją wykształcają się wspaniale przestrzennie i namacalną, uchwytną materialnością z głębokiej a połyskliwej czerni, zdającą się być wyabstrahowaniem z niebytu. A przecież to w niej, w nim, odbija się rzeczywistość, jak w magicznym lustrze filozoficznym przegląda się świat w czarnym ekranie kosmicznego speculum odbijającego nasze zdeformowane fizjonomie, zmienne i odkształcone w wirtualnym gabinecie śmiechu. Te głębokie, czarne lustra bezkresnego wszechświata, może wyraziściej niż jakiegokolwiek obrazy operujące erudycyjnym repertuarem symboli, stawiają nas przed samymi sobą wobec wykreowanego przez nas nowego kosmosu wirtualnego, w którym wszystko, i my sami, staje się utudą (...)

Stanisław Tobiasz

[w:] „Nieskończona opowieść”, katalog wystawy BWA Lublin, 2000

Barbara Sosnowska-Bałdyga

Wystawy indywidualne

- 1970 • Galeria „Labirynt”, Lublin
- 1971 • Galeria „Labirynt”, Lublin
- 1988 • Mała Galeria Grafiki (Muzeum Literackie), Lublin
- 1990 • Galeria „Studio”, Lublin
- 1995 • Galeria Sztuki Współczesnej, Zamość
- 1995 • Galeria Związku Plastyków Artystów Polskich „Kierat”, Szczecin
- 1995 • Münster (Niemcy)
- 1999 • Galeria „Po schodach”, Lublin
- 2000 • Fallun (Szwecja)
- 2000 • Biuro Wystaw Artystycznych, Lublin
- 2001 • Galeria Wozownia, Toruń
- 2001 • Muzeum, Stargard Szczeciński
- 2001 • Galeria ARP w Zamku, Krasiczyn

Ważniejsze wystawy zbiorowe

- 1985, 1994 • Międzynarodowe Triennale Sztuki – Majdanek, Lublin
- 1986 • „Plastyka lubelska” (z okazji 50-lecia ZPAP), Lublin
- 1987 • Ogólnopolska Wystawa Sztuki „Obecność '87”, Warszawa
- 1988 • Wystawa Grafiki Lubelskiej, Pleven (Bułgaria)
- 1989 • Ogólnopolska Wystawa „Metafora '89”, Lublin, Kazimierz
- 1989 • „Tumult Toruński - Sztuka Poza Centrum '89”, Toruń
- 1990 • Deuxieme Salon International de la Gravure, Nantes (Francja)
- 1990 • XVI International Independent Exhibition of Print in Kanagawa (Kanagawa Prefectural Gallery), Jokohama (Japonia)
- 1990 • 10. Mini Print International, Kadyks (Hiszpania)
- 1991 • I Triennale Grafiki Polskiej, Katowice
- 1991 • „Mini-Art '91”, Olofström (Szwecja)
- 1991 • International Print Exhibition Miniature, Fredrikstad (Norwegia)
- 1991 • 6th International Print Biennale, Warna (Bułgaria)
- 1991 • VII Małe Formy Grafiki, Łódź
- 1991 • III Międzynarodowe Triennale Grafiki „Mezzotinta '91”, Sopot
- 1992 • „Grafika Lubelska '92”, Ryga (Łotwa)
- 1992 • „Kunst aus Lublin”, Oldenburg (Niemcy)
- 1993 • „Internationale Grafik Biennale”, Maastricht (Holandia)
- 1993 • 21. Premio Internazionale di Grafica del Pomero, Rho – Mediolan (Włochy)
- 1993 • 5th Biennial Exhibition of Prints in Wakayama, Wakayama (Japonia)
- 1994 • „Ślady Nieskończonego”. Grafika artystów lubelskich (Muzeum Diecezjalne), Opole
- 1995 • „Prof. Edmund Piotrowicz i jego uczniowie”, Ratusz Staromiejski - Muzeum, Toruń
- 2000 • Międzynarodowe Triennale Grafiki, Kraków
- 2000 • Triennale Grafiki, Norymberga (Niemcy)
- 2001 • 2nd World Festival of Art on Paper, Lubljana (Słowenia)

Nagrody i wyróżnienia

- 1971 • „Grafika Kwartału”, Lublin (I nagroda)
- 1973 • 3. Ogólnopolska Wystawa Młodej Grafiki, Poznań (stypendium)
- 1986 • „Grafika Roku '86”, Lublin (wyróżnienie)
- 1987 • „Grafika Roku '87”, Lublin (nagroda i wyróżnienie)
- 1989 • „Grafika Roku '89”, Lublin (nagroda Prezydenta Miasta Lublina)
- 1990 • „Grafika Roku '90”, Lublin (II nagroda)
- 1993 • III Międzynarodowe Triennale Grafiki, Sopot (wyróżnienie honorowe)
- 1993 • XXI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, Rho - Mediolan (medal)
- 1997 • I Mostra Biennal D'Art D'Alcoi, Alcoi - Hiszpania (nagroda)

Prace w zbiorach

- Muzeum Lubelskie, Lublin
- Biblioteka Narodowa, Warszawa
- Biblioteka im. H. Łopacińskiego, Lublin
- Kanagawa, Prefectura Gallery, Jokohama (Japonia)
- Galeria la Visconthea, Rho - Mediolan
- Taller Galery Ford, Kadyks (Hiszpania)
- Muzeum na Majdanku, Lublin
- Galeria Sztuki BWA, Łódź

Barbara Sosnowska-Bałdyga

▷ „Kierunki”, grafika komputerowa, 100x70 cm, 2000 r.

Małgorzata Bałdyga-Nowakowska
 △ „Pomiędzy I”, linoryt, 100x70 cm, 2001
 ▷ „Pomiędzy IV”, linoryt, 100x70 cm, 2001

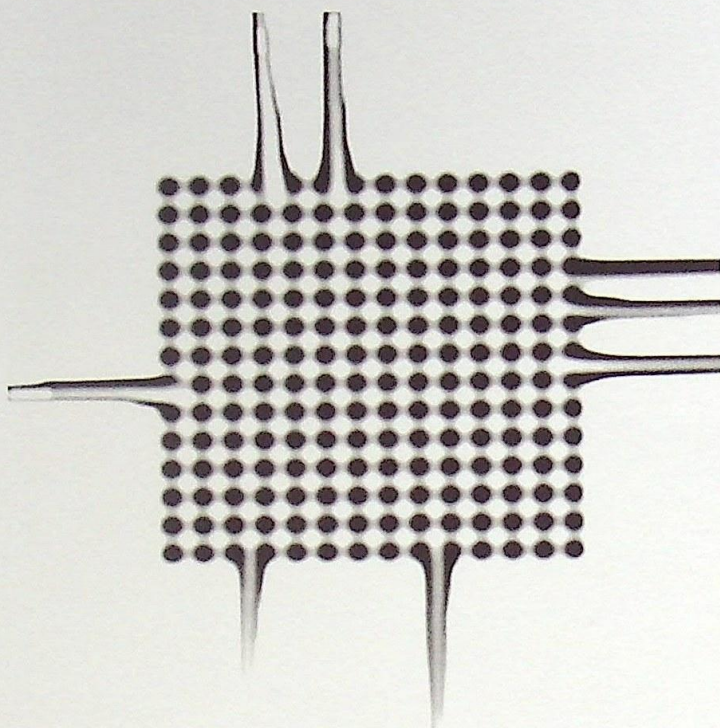
Małgorzata Bałdyga-Nowakowska

Urodziła się w 1971 roku. Studiowała na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu. Dyplom z zakresu grafiki artystycznej uzyskała w 1997 roku pod kierunkiem prof. Józefa Słobosza. Uprawia grafikę artystyczną i użytkową.

(...) Prace Bałdygi-Nowakowskiej to pewnego rodzaju zabawy graficzne – grają ze sobą światło i cień, czern i biel, pomieszanie i harmonia. To, co na pierwszy rzut oka jest oczywiste, za chwilę niepokoi i osiąga inny wymiar. Czarne koła, a może dziury, okręgi, paski i linie budują realny świat, a jednocześnie są wytworem umysłu przyczepionym do kartki poprzez cienie, a może iluzję cienia. W ogóle, mimo oszczędnej formy, wręcz lapidarności znaków graficznych, dużo tu iluzji, zagadek, dotykania granic tego, co realne i nie. Albo raczej tego, co pomiędzy nimi.

Paulina Kuhn
 [w:] „Na granicy”, „Nowości”, 2003

Małgorzata Bałdyga-Nowakowska

△ „Pomiędzy V”, linoryt, 100x70 cm, 2001

▷ „Pomiędzy VI”, linoryt, 100x70 cm, 2001

Małgorzata Bałdyga-Nowakowska

Wystawy indywidualne

1999 • „Małgorzata Bałdyga - Grafika”, Galeria „Pod podłogą”, Lublin

2001 • „3 x Bałdyga”, wystawa w ramach „Europejskiej Galerii Sztuki”, Warszawa

2002 • „Pomiędzy”, Galeria BWA, Lublin

Wystawy zbiorowe

1997 • „Dyplom '97”, Toruń

1997 • „Grafika Roku '97”, Lublin

1998 - „Wschodni Salon Sztuki - wystawa młodych”, Lublin

1998 • „Grafika Roku '98”, Lublin

1998 • „Dyplom '97”, ASP Gdańsk

1999 • „Grafika: Barbara, Małgorzata, Stanisław Bałdyga”

w ramach programu „Mała Akademia Sztuki”, Lublin

1999 • „5x5 - Młoda Grafika Polska”, Lublin

1999 • „Wschodni Salon Sztuki”, Lublin

1999 • „Quadrienale Drzeworytu i Linorytu Polskiego”, Olsztyn

1999 • „Konkurs Graficzny im. J. Gielniaka”, Jelenia Góra

2000 • „Międzynarodowe Triennale Grafiki”, Kraków

2000 • „Grafika Roku '00”, Lublin

2001 • „Konsensus - strych edycja I”, Galeria „Kont”, Lublin

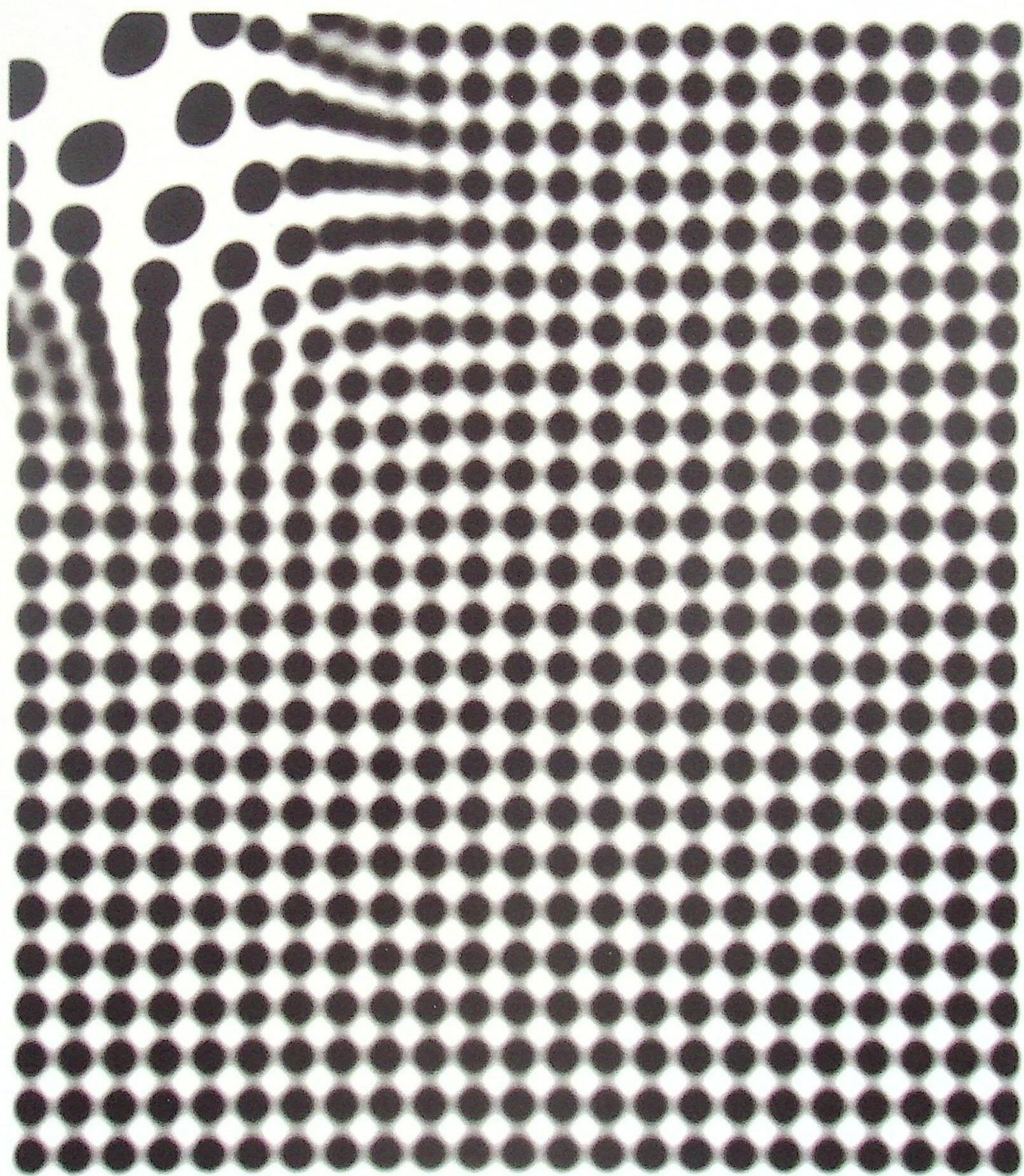
2002 • V Konkurs o Nagrodę im. Daniela Chodowieckiego, Państwowa Galeria Sztuki, Sopot

Nagrody i wyróżnienia

1997 • „Grafika Roku”, Lublin (I nagroda)

1998 • „Grafika Roku”, Lublin (III nagroda)

1999 • „Grafika Roku”, Lublin (II nagroda)

s p o n s o r z y

Wydawca:
Ośrodek Kultury
Wzgórze Zamkowe w Lubinie

Lubin, ul. Mikołaja Pruzi 7 i 9
tel. (076) 749 69 69; tel./fax (076) 749 69 68
e-mail: wzgorzezamkowe@poczta.onet.pl
<http://strony.wp.pl/wp/okwz>

Dyrektor
Alfred Pilch

Kurator
Piotr Bieruta

Teksty wstępu:
Ryszard Krzywka
Agnieszka Kuśnierz
Paulina Kuhn
Kazimierz Parfianowicz
Stanisław Tobiasz
Wojciech Skrodzki

Zdjęcia:
Piotr Maciuk

Opracowanie graficzne:
Beata Kosuś

Druk, naświetlenia:
Wydawnictwo FINESTRA, Lubin

Copyright by: © OK „Wzgórze Zamkowe”, Lubin 2003

ISBN 83-87695--23-8

Ośrodek Kultury

WZGÓRZE ZAMKOWE

w Lubinie

